

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített negyedik tanács)

2024. április 17.*

„Állami támogatások – Svéd adójogszabályok – Hitelintézetek rendszerszintű kockázati adója – Kifogást nem emelő határozat – Szelektív jelleg – Az intézkedés célja – A referencia-rendszertől való eltérés”

A T-112/22. sz. ügyben,

az **Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet** (székhelye: Stockholm [Svédország]),

a **Länsförsäkringar Bank AB** (székhelye: Stockholm)

(képviselik őket: P. Hansson, M. Eriksson, M. Persson és A. Andersson ügyvédek)

felperesek

az **Európai Bizottság** (képviselik: F. Tomat és A. Steiblyté, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Svéd Királyság** (képviselik: C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, F.-L. Göransson, H. Shev, H. Eklinder és R. Shahsavan Eriksson, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített negyedik tanács),

tagjai: S. Papasavvas elnök, R. da Silva Passos, M. Jaeger, S. Gervasoni és N. Póltorak (előadó) bírák,

hivatalvezető: P. Cullen tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2023. november 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikkre alapított keresetükben a felperesek, az Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, a Näringsverksamhet és a Länsförsäkringar Bank AB az SA.56348 (2021/N) – Svédország: a hitelintézetekre kivetett svéd adó állami intézkedésről szóló, 2021. november 24-i COM(2021) 8637 final európai bizottsági határozat megsemmisítését kéri.

A jogvita előzményei

2 Az elsőrendű felperes, az Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet egy svéd bankszövetség, amely 31 tagját képviseli közös érdekű ügyekben mind nemzeti, mind nemzetközi szinten. Tagjai Svédországban székhellyel rendelkező bankok és pénzügyi intézmények.

3 A másodrendű felperes, a Länsförsäkringar Bank, e bankszövetség tagja.

4 2021. szeptember 3-án a Svéd Királyság az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésének megfelelően bejelentette a Bizottságnak a hitelintézetek által fizetendő kockázati adóról szóló törvény tervezetét, valamint a külföldiadó-hitelről szóló törvény módosításának tervezetét (a továbbiakban együttesen: törvénytervezet). A Svéd Királyság mindazonáltal úgy vélte, hogy a bevezetett adó (a továbbiakban: adó) nem felel meg az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében előírt szelektivitási kritériumoknak, tehát nem minősül állami támogatásnak. A törvénytervezetet elfogadták, a törvény pedig 2022. január 1-jén hatályba lépett.

5 A törvénytervezet 2.1. pontjának 1. szakasza értelmében a hitelintézetek kötelesek az adót az állam javára megfizetni.

6 A törvénytervezet 2.1. pontjának 4. szakasza szerint a svéd hitelintézetek akkor tartoznak az adó hatálya alá, ha az adóév kezdetén fennálló tartozásaik összege meghaladja a törvénytervezetben meghatározott küszöbértéket. Ami a külföldi hitelintézeteket illeti, e rendelkezés előírja, hogy azok akkor adókötelesek, ha az adóév kezdetén a valamely svéd fióktelepen keresztül folytatott kereskedelmi tevékenységekhez kapcsolódó olyan tartozások terhelik őket, amelyek összege meghaladja a törvénytervezetben meghatározott küszöbértéket. A törvénytervezet említett szakaszra vonatkozó indokolása a svéd jogra hivatkozik a hitelintézetek, vagyis a svéd bankok és a hitelpiacon tevékenykedő svéd társaságok, valamint a külföldi bankok és a külföldi hitelintézetek meghatározása céljából. Ebből következik, hogy kilenc hitelintézet tartozik az adó hatálya alá.

7 A törvénytervezet 2.1. pontjának 5. szakasza 150 milliárd svéd korona (SEK) (hozzávetőleg 13,3 milliárd euró) összegben határozza meg a 2022-ben kezdődő adóévekre vonatkozó küszöbértéket. A 2023-ban vagy később kezdődő adóévekben a küszöbérték 150 milliárd SEK, amelyet meg kell szorozni egy olyan számmal, amely azt jeleníti meg, hogy milyen arány áll fenn a 2022. évi ár alapösszege, és az azon évre vonatkozó ár alapösszege között, amelynek során a szóban forgó adóév megkezdődött; ezt az arányt két tizedesjegyen lefelé kerekített, két százalékponttal növelt százalékos értékben kell kifejezni.

8 A törvénytervezet 2.1. pontjának 6. szakasza az olyan hitelintézetek helyzetét szabályozza, amelyek valamely hitelintézet-csoport részét képezik. Így a törvénytervezet 2.1 pontja 4. szakaszának alkalmazása szempontjából a csoport hitelintézeteinek az adóév kezdetén fennálló összes

tartozását figyelembe veszik. A valamely csoporthoz tartozó külföldi hitelintézet esetében ugyanakkor csak a hitelintézet svéd fióktelepen keresztül folytatott kereskedelmi tevékenységéhez kapcsolódó tartozásokat veszik figyelembe az összesített tartozások kiszámításakor. A törvénytervezet azt is előírja, hogy az allokációkon és a nem adóztatott tartalékokon kívül bizonyos tartozásokat nem vesznek figyelembe az összesített tartozások kiszámítása során, vagyis nem veszik figyelembe egyrészt az ugyanazon csoporthoz tartozó svéd hitelintézet felé fennálló tartozásokat, másrészt pedig az ugyanazon csoporthoz tartozó külföldi hitelintézet felé fennálló tartozásokat, amennyiben az e tartozásoknak megfelelő követelések a külföldi hitelintézet azon kereskedelmi tevékenységeihez kapcsolódnak, amelyeket svéd fióktelepen keresztül folytattak.

- 9 A törvénytervezet 2.1. pontjának 9. szakasza az adó mértékét az adóköteles hitelintézet tartozásai összegének 0,05%-ában határozza meg. A törvénytervezet 2.2. pontja akként rendelkezik, hogy az adó mértékét a 2023-as adóévben 0,06%-ra emelik.
- 10 A törvénytervezet 2.3. pontja 5. fejezetének 1. szakasza előírja, hogy bizonyos feltételek mellett az adóköteles jogalany, amely ugyanazon cégcsoporton belül külföldi hitelintézettel szemben tartozással rendelkezik, jogosult az e külföldi hitelintézet által megfizetett külföldi adó jóváírására.
- 11 2021. szeptember 30-án a Bizottság információkérését intézett a Svéd Királysághoz, amelyre az 2021. október 5-én válaszolt.

A megtámadott határozat

- 12 A megtámadott határozatban a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az adó nem minősül az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak, mivel nem felel meg az e rendelkezésben előírt szelektivitási kritériumnak.
- 13 E tekintetben először is, ami a „normál” adórendszer azonosítását illeti, a Bizottság úgy ítélte meg, hogy mivel az említett rendszer az adóra korlátozódik, amely saját logikát követ, független a nemzeti szinten alkalmazott egyéb adórendszerektől, alkotóelemei pedig összhangban állnak a rendszer céljával, vagyis azzal, hogy erősítsék az államháztartást azon nagy hitelintézetek hozzájárulásai révén, amelyek jelentős közvetett költségeket okozhatnak a társadalomnak, ezáltal pedig megteremtsek a jövőbeli pénzügyi válságokból eredő ilyen közvetett költségek viselésének lehetőségét. A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a „normál” rendszert nem olyan, nyilvánvalóan hátrányosan megkülönböztető paraméterek alapján alakították ki, amelyek célja az állami támogatásokra vonatkozó uniós jog megkerülése lett volna.
- 14 Másodszor, a Bizottság egyrészt úgy ítélte meg, hogy azok a hitelintézetek, amelyekre az adó kizárólagosan vonatkozik, és amelyek tartozásai többek között a pénzügyi rendszert és a reálgazdaságot érintő instabilitás forrását képezték, különböznek a többi pénzügyi intézménytől, mivel ez utóbbiak nem hordoznak ugyanolyan mértékű kockázatot arra, hogy ilyen instabilitást okozzanak. Ennélfogva a Bizottság szerint a többi pénzügyi intézmény az adó céljára tekintettel nem volt hasonló ténybeli és jogi helyzetben.
- 15 Másrészt, a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az adó által megállapított tartozásküszöb arra irányult, hogy tükrözze a hitelintézetek méretét, következésképpen pedig a jelentős közvetett költségek felmerülésének kockázatát. Így azok a hitelintézetek, amelyek tartozásai nem haladták meg az adó által előírt küszöbértéket, az adó céljára tekintettel nem voltak hasonló ténybeli és jogi

helyzetben azokkal a hitelintézetekkel, amelyek tartozásai meghaladták e küszöbértéket, ennél fogva pedig az adó alóli mentesítésük nem minősül a „normál” adórendszerrel való eltérésnek.

A felek kérelmei

- 16 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
  - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 17 A Svéd Királyság által támogatott Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
  - a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

- 18 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek egyetlen, az eljárási jogaik megsértésére alapított jogalapra hivatkoznak.
- 19 A felperesek szerint az adó elemzése keretében a Bizottságnak komoly nehézségekkel kellett volna szembesülnie. Következésképpen meg kellett volna indítania a hivatalos vizsgálati eljárást, és lehetőséget kellett volna biztosítani a felperesek számára, hogy kifejtsék álláspontjukat, ily módon pedig gyakorolhassák eljárási jogaikat. Ebben az összefüggésben a felperesek vitatják azt a vizsgálatot, amelyet a Bizottság az adó szelektív jellegére vonatkozóan a megtámadott határozatban végzett.
- 20 A Dán Királyság által támogatott Bizottság vitatja a felperesek érvelését.

Előzetes észrevételek

- 21 Emlékeztetni kell arra, hogy az állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárás keretében különbséget kell tenni egyrészt a támogatásoknak az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdése szerinti előzetes vizsgálatára irányuló szakasz – amelynek célja csupán az, hogy a Bizottság előzetes véleményt formálhasson a bejelentett intézkedésről –, másrészt pedig az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás között.
- 22 A megtámadott határozathoz hasonló, az [EUMSZ 108. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. július 13-i (EU) 2015/1589 tanácsi rendelet (HL 2015. L 248., 9. o.) 4. cikkének (3) bekezdésén alapuló, kifogást nem emelő határozat jogszerűsége attól függ, hogy a Bizottság rendelkezésére álló információknak és bizonyítékoknak a bejelentett intézkedés előzetes vizsgálati szakaszában történő értékelésének objektíve kétségeket kellett volna-e ébresztenie ezen intézkedésnek az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett támogatásként minősítésével kapcsolatban, mivel az ilyen kétségek olyan hivatalos vizsgálati

eljárás megindításához kell, hogy vezessenek, amelyben az e rendelet 1. cikkének h) pontja szerinti érintett felek is részt vehetnek (lásd analógia útján: 2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 38. pont).

- 23 Amennyiben a felperes a kifogást nem emelő határozat megsemmisítését kéri, lényegében azt vitatja, hogy a támogatásra vonatkozó határozatot anélkül fogadták el, hogy a Bizottság hivatalos vizsgálati eljárást indított volna, amivel megsértette a felperes eljárási jogait. Annak érdekében, hogy a megsemmisítés iránti kérelemnek helyt lehessen adni, a felperes bármely azt bizonyító jogalapra hivatkozhat, hogy a Bizottság rendelkezésére álló információknak és bizonyítékoknak a bejelentett intézkedés előzetes vizsgálati szakaszában történő értékelésének kétségeket kellett volna ébresztenie ezen intézkedés EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett belső piaccal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 24 Az ilyen kétségek fennállására vonatkozó bizonyítékot – amelyet mind a kifogást nem emelő határozat elfogadásának körülményei, mind pedig e határozat tartalma vonatkozásában keresni kell – egybehangzó valószínűsítő körülmények együtteséből kiindulva kell szolgáltatnia annak a félnek, aki a határozat megsemmisítését kéri (2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 40. pont; 2018. szeptember 19-i HH Ferries és társai kontra Bizottság ítélet, T-68/15, EU:T:2018:563, 63. pont). E tekintetben nem a Törvényszék feladata annak meghatározása, hogy vannak-e olyan valószínűsítő körülmények, amelyek azt támasztják alá, hogy nem állnak fenn kétségek a szóban forgó intézkedés támogatásnak minősítésével kapcsolatban. Épp ellenkezőleg, a Törvényszéknek azt kell vizsgálnia, hogy a felperes – adott esetben egybehangzó valószínűsítő körülmények együttese segítségével – bizonyította-e ilyen kétségek fennállását (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 73. pont).
- 25 Ebben az összefüggésben az előzetes vizsgálati eljárás során a Bizottság által folytatott vizsgálat elégtelen vagy hiányos volta olyan valószínűsítő körülménynek minősül, amely arra utal, hogy komoly nehézségek állnak fenn a kifogásolt intézkedés értékelése során, amelyek jelenléte arra kötelezi a Bizottságot, hogy megindítsa a hivatalos vizsgálati eljárást (lásd: 2021. szeptember 2-i Bizottság kontra Tempus Energy és Tempus Energy Technology ítélet, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 26 Végül a „komoly nehézségek” fogalma objektív természetű. Ebből következik, hogy a Törvényszék által a komoly nehézségek fennállását illetően elvégzett jogszerűségi vizsgálat nem szorítkozhat a nyilvánvaló mérlegelési hiba ellenőrzésére (lásd: 2011. szeptember 27-i 3F kontra Bizottság ítélet, T-30/03 RENV, EU:T:2011:534, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. július 10-i Smurfit Kappa Group kontra Bizottság ítélet, T-304/08, EU:T:2012:351, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 27 Ezen ítélkezési gyakorlat fényében kell megvizsgálni a felperesek által annak bizonyítása érdekében előadott érvelést, hogy az adó EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett támogatásnak minősítésével kapcsolatban olyan kétségek állnak fenn, amelyek alapján a Bizottságnak meg kellett volna indítania a hivatalos vizsgálati eljárást.

- 28 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy valamely nemzeti intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami támogatásnak” minősüljön, valamennyi alábbi feltétel teljesülése szükséges. Először is állami beavatkozásról vagy legalábbis állami forrásból történő beavatkozásról kell, hogy szó legyen. Másodsor, e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadsor, a kedvezményezett számára szelektív előnyt kell biztosítania. Negyedszer, torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (lásd: 2022. november 8-i Fiat Chrysler Finance Europe kontra Bizottság ítélet, C-885/19 P és C-898/19 P, EU:C:2022:859, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 29 A felperesek kifejtik, hogy „[a] jelen kereset a szelektivitás kritériumát illetően vitatja a bejelentett intézkedés Bizottság általi vizsgálatának érvényességét”, mivel a Bizottság e tekintetben komoly nehézségekkel szembesült, és meg kellett volna indítania a hivatalos vizsgálati eljárást.
- 30 Ami a szelektív előny nyújtásával kapcsolatos feltételt illeti, annak keretében azt kell meghatározni, hogy az adott jogi szabályozás keretén belül a szóban forgó nemzeti intézkedés alkalmas-e arra, hogy „bizonyos vállalkozásokat vagy bizonyos áruk termelését” előnyben részesítse olyan más vállalkozásokkal vagy áruk termelésével szemben, amelyek az említett szabályozás által követett célra tekintettel hasonló ténybeli és jogi helyzetben vannak, és amelyek ily módon – lényegében hátrányosan megkülönböztetőnek minősíthető – eltérő bánásmódban részesülnek (lásd: 2022. november 8-i Fiat Chrysler Finance Europe kontra Bizottság ítélet, C-885/19 P és C-898/19 P, EU:C:2022:859, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 31 Közelebbről, az adóelőnyt biztosító nemzeti intézkedéseket illetően emlékeztetni kell arra, hogy az ilyen jellegű intézkedés, amely ugyan nem jár együtt állami források átruházásával, de a kedvezményezettek a többi adóalanynál kedvezőbb helyzetbe hozza, a kedvezményezettek számára szelektív előnyt biztosíthat, ennél fogva pedig az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami támogatásnak” minősülhet. Így állami támogatásnak kell tekinteni többek között azt a beavatkozást, amely enyhíti a vállalkozás költségvetésére általában nehezedő terheket, és amely ezáltal, anélkül hogy a szó szoros értelmében szubvenció lenne, azzal azonos természetű és hatását (lásd ebben az értelemben: 2021. március 16-i Bizottság kontra Lengyelország ítélet, C-562/19 P, EU:C:2021:201, 30. pont; 2021. március 16-i Bizottság kontra Magyarország ítélet, C-596/19 P, EU:C:2021:202, 36. pont).
- 32 Ahhoz, hogy valamely nemzeti adóintézkedést „szelektívnek” minősíthessen, a Bizottságnak első lépésben azonosítania kell a referencia-rendszert, vagyis az érintett tagállamban alkalmazandó „normál” adószabályozást, második lépésben pedig bizonyítania kell, hogy a szóban forgó adóintézkedés eltér e referencia-rendszertől, mivel különbséget tesz az ez utóbbi rendszer által kitűzött célra tekintettel hasonló ténybeli és jogi helyzetben lévő gazdasági szereplők között. Az „állami támogatás” fogalma azonban nem vonatkozik azokra az intézkedésekre, amelyek különbséget tesznek a szóban forgó jogi szabályozás által kitűzött célra tekintettel hasonló ténybeli és jogi helyzetben lévő vállalkozások között, és ezért *a priori* szelektív jellegűek, amennyiben az érintett tagállamnak harmadik lépésben sikerül bizonyítania, hogy e megkülönböztetés igazolt, mivel az az intézkedéseket magában foglaló rendszer jellegéből vagy felépítéséből ered (lásd: 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 57. és 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. november 8-i Fiat Chrysler Finance Europe kontra Bizottság ítélet, C-885/19 P és C-898/19 P, EU:C:2022:859, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 33 A jelen ügyben a felperesek vitatják a Bizottság által a megtámadott határozatban elvégzett, a fenti 32. pontban ismertetett első két lépésre vonatkozó vizsgálatot.
- 34 Mint az kitűnik a megtámadott határozat (66), (70) és (72) preambulumbekzdéséből, a Bizottság egyrészt megállapította, hogy a referencia-rendszert nem nyilvánvalóan hátrányosan megkülönböztető módon alakították ki, másrészt pedig, hogy bizonyos típusú gazdasági szereplők, illetve azon gazdasági szereplők esetében, amelyeknek az összesített tartozásai nem érik el a törvénytervezetben meghatározott küszöbértéket, az adókötelezettség hiánya nem minősül a referencia-rendszertől való eltérésnek, mivel e gazdasági szereplők az adó céljára tekintettel nincsenek az ezen adó hatálya alá tartozó hitelintézetekéhez hasonló ténybeli és jogi helyzetben.
- 35 Következésképpen a nemzeti jogalkotó által követett cél meghatározását követően meg kell vizsgálni a felperesek azon érveit, amelyek az adónak a Bizottság által a megtámadott határozatban elemzett különböző elemeire vonatkoznak.

Az adó céljáról

- 36 A felperesek azt állítják, hogy az adó célja részrehajló, mivel az a „nagy hitelintézetekre” irányul, annak ellenére, hogy pénzügyi válság esetén valamennyi hitelintézettől elvárható, hogy hozzájáruljon a közvetett költségekhez. Ráadásul az adó néhány vállalkozást céloz meg egy olyan piacon, amelyen száznál is több egyéb vállalkozás működik. E néhány vállalkozás így adójuk jelentős emelkedésével szembesül. Az adót úgy alakították ki, hogy csak néhány vállalkozás járuljon hozzá e közvetett költségek finanszírozásához. Nem vitatott azonban, hogy azok a vállalkozások, amelyek nem tartoznak az adó hatálya alá, szintén vonhatnak maguk után közvetett költségeket. Következésképpen a bejelentett intézkedés indokolatlan hátrányos megkülönböztetést okoz, amelynek nyilvánvalónak kellett volna lennie a Bizottság számára azon információkra tekintettel, amelyekkel a megtámadott határozat elfogadásakor rendelkezett. A felperesek szerint az, hogy az ezen adóból származó bevételeket a további közkiadások teljesítésére szánják – mivel az adó célja nem a jövőbeli közvetett költségek ellentételezésére szolgáló alap létrehozása –, legalábbis kérdéseket vet fel az adó tényleges céljával kapcsolatban.
- 37 A felperesek ezenkívül azt állítják, hogy a törvénytervezet pontosítja, hogy az adó célja azon nagy hitelintézetek adóztatásának növelése, amelyek pénzügyi válság esetén valószínűleg jelentős közvetett költségeket okoznának a társadalomnak. A felperesek jelzik, hogy e költségek elsősorban abból erednek, hogy pénzügyi válság idején nehezen lehet a bankoktól hitelhez jutni. A közvetett költségek alatt, amelyeket a törvénytervezet homályosan határoz meg, lényegében mindazon költségeket érteni kell, amelyeket az államnak a gazdasági tevékenység lelassulásakor adott esetben viselnie kell. Ráadásul az adó nem egy olyan alap létrehozására irányul, amelynek célja a jövőbeli közvetett költségek kompenzálása lenne, hanem az államháztartást kívánják vele megerősíteni annak érdekében, hogy további közkiadásokat lehessen eszközölni.
- 38 A Dán Királyság által támogatott Bizottság vitatja a felperesek érvelését.
- 39 A jelen ügyben – mint az kitűnik a törvénytervezet indokolásának 5.1. pontjából – az adó célja nem más, mint a közpénzügyek javításán és az államadósság alacsony szinten tartásán keresztül az államháztartás megerősítése annak érdekében, hogy mozgásteret biztosítsanak a jövőbeli pénzügyi válságok kezeléséhez. Közelebbről, úgy ítélik meg, hogy egy erősebb államháztartással a Svéd Királyság jobban képes arra, hogy megbirkózzon a kihívásokkal, valamint hogy válsághelyzetben megtegye a szükséges intézkedéseket.

- 40 A törvénytervezet azt is egyértelművé teszi, hogy a pénzügyi válságok költségesek, és többek között a gazdasági ciklus hanyatlásából és az államháztartás romlásából eredő közvetett költségeket okozhatnak. Ugyanakkor nem minden hitelintézet jelent ugyanolyan kockázatot a pénzügyi rendszer működésére. A nagy hitelintézetek ugyanis e rendszernek olyan jelentős részét képezik, hogy fizetéseképtelenségük vagy súlyos zavaruk már egyénileg is rendszerszintű kockázatot jelent, és igen kedvezőtlen hatást gyakorolna az említett rendszerre, valamint általában a gazdaságra. Így fennáll annak kockázata, hogy a nagy hitelintézetek valamelyikének problémái gyorsan átterjednek a bankrendszer egészére. Különösen, ha egymást keresztező jelleggel állnak fenn pénzügyi kötelezettségek, az elősegíti, hogy a pénzügyi rendszer egyik részében felmerülő probléma gyorsan elterjedjen e rendszer más részeiben is, veszélyeztetve ezáltal annak stabilitását. A kisebb hitelintézetek, amelyek a pénzügyi rendszer szempontjából nem kritikus méretűek, nem befolyásolják ugyanolyan mértékben a makrogazdasági fejleményeket, mint a nagy hitelintézetek. Következésképpen azoknak a hitelintézeteknek, amelyek esetében méretük, valamint a pénzügyi rendszer működése és a makrogazdasági fejlődés szempontjából fennálló jelentőségük folytán felmerülhet, hogy pénzügyi válság esetén – amelynek bekövetkezése nem zárható ki – jelentős közvetett költségeket okozhatnak a társadalomnak, meg kell fizetniük az adót.
- 41 A törvénytervezet ezen indokaiból kitűnik, hogy az adó célja a közpénzügyek javításán és az államadósság alacsony szinten tartásán keresztül az államháztartás megerősítése annak érdekében, hogy mozgásteret biztosítsanak a jövőbeli pénzügyi válságok kezeléséhez azáltal, hogy adó megfizetését írják elő azokkal a nagy hitelintézetekkel szemben, amelyek fizetéseképtelensége vagy súlyos zavara már egyénileg is, valamint a méretük és a pénzügyi rendszer működése szempontjából fennálló jelentőségük folytán rendszerszintű kockázatot jelentene, és igen kedvezőtlen hatást gyakorolna az említett rendszerre, valamint általában a gazdaságra, ezáltal pedig jelentős közvetett költségeket okozna a társadalomnak.
- 42 E tekintetben ki kell emelni, hogy a tárgyalás során a felperesek annak lehetőségére hivatkoztak, hogy az adó hatálya alá nem tartozó hitelintézetek együttesen jelentős közvetett költségeket okozhatnak a társadalomnak. Mindazonáltal, még ha feltételezzük is, hogy ez az érv elfogadható, azt el kell utasítani. Egyrészt, mint az kitűnik a fenti 41. pontból, az adó kialakítása a hitelintézetek egyedi jellemzőin alapul. Másrészt, mint az kitűnik a megtámadott határozat (25) preambulumbekzdéséből, az adó hatálya alá tartozó hitelintézetek a Svédországban működő valamennyi hitelintézet összes tartozásának 90%-át teszik ki. Márpedig a felpereseknek azzal, hogy annak kijelentésére szorítkoztak, hogy e százalékos arány talán nem helyes, anélkül hogy ezt az állítást bizonyítékokkal támasztották volna alá, nem sikerült érdemben megkérdőjelezniük azt a megállapítást, amely szerint az adó hatálya alá nem tartozó hitelintézetek a Svédországban működő valamennyi hitelintézet összes tartozásának csupán 10%-át teszik ki. Következésképpen a felperesek nem bizonyították, hogy az adó hatálya alá nem tartozó említett hitelintézetek akár együttesen bekövetkező fizetéseképtelensége rendszerszintű kockázatot jelentene, és igen kedvezőtlen hatást gyakorolna a pénzügyi rendszerre és általában a gazdaságra, ezáltal pedig jelentős közvetett költségeket okozna a társadalomnak.
- 43 Ráadásul a felperesek nem vonták kétségbe annak lehetőségét, hogy csak a nagy hitelintézetek képesek arra, hogy fizetéseképtelenségükkel már egyénileg is rendszerszintű kockázatot keletkeztessenek, és igen kedvezőtlen hatást gyakoroljanak a pénzügyi rendszerre és általában a gazdaságra, ezáltal pedig jelentős közvetett költségeket okozzanak a társadalomnak. A Svéd Királyság beavatkozási beadványára tett észrevételeikben ugyanis a felperesek anélkül vitatják e megállapítást, hogy alátámasztanák álláspontjukat, ezzel együtt elismerve, hogy annak

valószínűsége, hogy egy bank közvetett költségeket okozzon, két független tényezőtől ered, vagyis egyrészt annak valószínűségéből, hogy e bank fizetéseképtelenné válik, másrészt pedig az e bank fizetéseképtelensége által okozott hatásokból.

A referencia-rendszerrel

- 44 A felperesek azt állítják, hogy a Bizottság olyan bizonyítékokkal rendelkezett, amelyeknek kétségeket kellett volna ébreszteniük a referencia-rendszer elemeinek az adó céljával való összeegyeztethetőségét illetően. A felperesek előadják, hogy úgy tűnik, a Bizottság a referencia-rendszert a tagállamok adóztatási joghatóságának túl tág értelmezésére támaszkodva határozta meg.
- 45 A Bizottság vitatja a felperesek érvelését.
- 46 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben a szóban forgó adóintézkedés elválaszthatatlan az érintett tagállam általános adórendszerétől, e rendszert kell figyelembe venni. Ezzel szemben, amennyiben kitűnik, hogy az ilyen intézkedés egyértelműen elválasztható az említett általános rendszertől, nem zárható ki, hogy a figyelembe veendő referenciakeret szűkebb, mint ezen általános rendszer, vagy akár azonos lehet magával az intézkedéssel is, ha az önálló jogi logikát követő szabályként jelenik meg, és ezen intézkedésen kívül nem lehet meghatározni koherens szabályösszességet (2021. október 6-i Bizottság kontra World Duty Free Group és Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-51/19 P és C-64/19 P, EU:C:2021:793, 62. és 63. pont). Így valamely intézkedés akkor képezheti a saját referenciakeretét, ha olyan egyértelműen körülhatárolt adórendszert vezet be, amely sajátos célokat követ, és így eltér az érintett tagállamban alkalmazott bármely más adórendszertől (2018. november 15-i World Duty Free Group kontra Bizottság ítélet, T-219/10 RENV, EU:T:2018:784, 127. pont).
- 47 A jelen ügyben a Bizottság akként határozta meg a referenciarendszert, hogy az az adóra korlátozódik, amit a felperesek önmagában nem vitatnak.
- 48 Ki kell emelni, hogy a szelektivitás feltételének elemzése szempontjából főszabály szerint az adó alapvető jellemzői alkotják a referenciarendszert vagy a „normál” adórendszert. Mindazonáltal nem kizárt, hogy e jellemzők bizonyos esetekben nyilvánvalóan hátrányosan megkülönböztető elemet foglalhatnak magukban, aminek a bizonyítása ugyanakkor a Bizottság feladata (lásd ebben az értelemben: 2021. március 16-i Bizottság kontra Lengyelország ítélet, C-562/19 P, EU:C:2021:201, 42. pont; 2021. március 16-i Bizottság kontra Magyarország ítélet, C-596/19 P, EU:C:2021:202, 48. pont). Ugyanakkor a jelen ügy összefüggésében a hivatalos vizsgálati eljárás megindításának a Bizottság általi megtagadását illetően a felpereseknek bizonyítaniuk kell, hogy a Bizottság komoly nehézségekbe ütközött a szelektivitás feltételének vizsgálata során, amely a jelen ügyben az egyetlen szóban forgó feltétel.
- 49 Ebben az összefüggésben meg kell állapítani, hogy annak értékelése érdekében, hogy az adó jellemzői nyilvánvalóan hátrányosan megkülönböztető elemet jelentenek-e, meg kell határozni, hogy az adózási kritériumok megválasztása azáltal, hogy bizonyos hitelintézeteket előnyben részesít, inkoheregensnek tűnik-e ezen adó céljára tekintettel (lásd ebben az értelemben: 2021. március 16-i Bizottság kontra Lengyelország ítélet, C-562/19 P, EU:C:2021:201, 43. pont; 2021. március 16-i Bizottság kontra Magyarország ítélet, C-596/19 P, EU:C:2021:202, 49. pont).

- 50 E tekintetben azon területeken kívül, amelyeken az uniós adójog harmonizáció tárgyát képezi, az érintett tagállam állapítja meg a közvetlen adóztatás területén fennálló saját hatásköreinek gyakorlása révén és az adóztatási autonómiájának, valamint az uniós jognak a tiszteletben tartásával az adó azon alapvető jellemzőit, amelyek főszabály szerint meghatározzák a referencia-rendszert vagy a „normál” adószabályozást, amelyből kiindulva a szelektivitásra vonatkozó feltételt elemezni kell. Ez a helyzet különösen az adómérték, az adóalap, az adóztatandó tényállás és a küszöbérték megválasztása, valamint az adóalap kiszámítására vonatkozó részletes szabályok meghatározása tekintetében (lásd ebben az értelemben: 2021. március 16-i Bizottság kontra Lengyelország ítélet, C-562/19 P, EU:C:2021:201, 38. és 39. pont; 2018. április 26-i ANGED-ítélet, C-236/16 és C-237/16, EU:C:2018:291, 43. pont). Ezenkívül függetlenül attól, hogy az adóztatás egységes vagy progresszív adókulcson alapul, a teher mértéke – amint az adóalanyok köre is – a valamely adóteherre vonatkozó jogi szabályozás alapvető jellemzőinek részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2019. május 16-i Lengyelország kontra Bizottság ítélet, T-836/16 és T-624/17, EU:T:2019:338, 65. pont; 2019. június 27-i Magyarország kontra Bizottság ítélet, T-20/17, EU:T:2019:448, 80. pont).
- 51 Így figyelembe kell venni, hogy uniós szabályozás hiányában a tagállamok adóztatási hatáskörébe tartozik az adóalap meghatározása és az adóteher különböző termelési tényezők és gazdasági ágazatok közötti megosztása (2018. április 26-i ANGED-ítélet, C-233/16, EU:C:2018:280, 50. pont).
- 52 A felperesek szerint az adó paraméterei nyilvánvalóan nem egyeztethetők össze annak céljával, aminek a Bizottság rendelkezésére álló információkra tekintettel kétségeket kellett volna ébresztenie az adó támogatásnak minősítését illetően.
- 53 Közelebbről, a felperesek a következőkre utalnak: először is a hitelintézetek tartozásain alapuló adóalapra, másodszer az adóalanyokra, harmadszor az adóztatási küszöbértékre, negyedszer pedig a küszöbérték és az adóalap kiszámítása keretében alkalmazott konszolidációs mechanizmusra.

A hitelintézetek tartozásain alapuló adóalapról

- 54 A felperesek szerint a tartozások az eszközökkel ellentétben nem kapcsolódnak a kockázatokhoz. Ugyanez vonatkozik a hitelintézetek méretére, mint azt egyes nemzeti intézmények, a gazdasági szakirodalom és a nagy svéd hitelintézeteknek odaítélt hitelminősítések is állítják. Ráadásul a közvetett költségek vagy az ilyen költségek kockázata nem áll közvetlen arányban a hitelintézet tartozásaival, amit a Bizottság tudomására is hoztak. A Bizottságnak kétségkívül nem feladata, hogy az adó előzetes vizsgálata keretében a közvetett költségek kockázatának értékelésére szolgáló legmegfelelőbb mutatót válassza ki. Mindazonáltal a Bizottságnak meg kell határoznia, hogy a Svéd Királyság által választott adóalap nyilvánvalóan hátrányosan megkülönböztető paramétert vezetett-e be a referencia-rendszerbe. Ezenkívül a felperesek előadják, hogy ellentétben azzal, amit az adóintézkedésekre és a szelektivitásra vonatkozó közelmúltbeli ítélkezési gyakorlat megkövetel, a bejelentett intézkedés vagy a vállalkozások teljes adóalapjára vonatkozóan jelentős adóterhet írt elő, vagy egyáltalán nem írt elő semmilyen adóterhet.
- 55 A Svéd Királyság által támogatott Bizottság vitatja a felperesek érvelését.
- 56 A megtámadott határozatban a Bizottság úgy ítélte meg, hogy valamely hitelintézet tartozásainak nagysága egyéb mutatók mellett jelzéseként szolgál a hitelintézet általános méretére, jelentőségére, és arra vonatkozóan, hogy a hitelintézet fizetésektelensége mekkora kockázatot jelenthetne a

svéd makrogazdasági helyzetre nézve. Így a Bizottság szerint e kritérium összhangban állt az adó céljával, és nem tárt fel semmilyen körülményt, amely nyilvánvalóan hátrányosan megkülönböztető lett volna.

- 57 E tekintetben ki kell emelni, hogy az uniós jog nem zárja ki, hogy a nem progresszív adóztatás a hitelintézetek tartozásainak összesített összegén alapuljon. Az a körülmény, hogy léteznek a hitelintézetek tartozásainak összesített összegénél relevánsabb vagy pontosabb mutatók, az állami támogatások területén közömbös, mivel az e területre vonatkozó uniós jog csupán arra irányul, hogy megszüntesse azokat a szelektív előnyöket, amelyekben bizonyos vállalkozások más, hasonló helyzetben lévő vállalkozások kárára részesülhetnek (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2021. március 16-i Bizottság kontra Lengyelország ítélet, C-562/19 P, EU:C:2021:201, 41. pont; 2021. március 16-i Bizottság kontra Magyarország ítélet, C-596/19 P, EU:C:2021:202, 47. pont).
- 58 Ki kell emelni azt is, hogy – mint az a fenti 40. és 41. pontban kifejtésre került – az adónak nem az a célja, hogy megelőzze vagy orvosolja a hitelintézetek által jelentett kockázatokat, hanem az, hogy megerősítse a nemzeti államháztartást annak érdekében, hogy mozgásteret biztosítson a jövőbeli pénzügyi válságok kezeléséhez azáltal, hogy adó megfizetését írja elő azokkal a nagy hitelintézetekkel szemben, amelyek fizetéseképtelensége vagy súlyos zavara már egyénileg is, valamint a méretük és a pénzügyi rendszer működése szempontjából fennálló jelentőségük folytán rendszerszintű kockázatot jelentene, és igen kedvezőtlen hatást gyakorolna az említett rendszerre, valamint általában a gazdaságra, ezáltal pedig jelentős közvetett költségeket okozna a társadalomnak.
- 59 Ezenkívül, különösen a fenti 40. pontban említett, egymást keresztező jelleggel fennálló pénzügyi kötelezettségekkel összefüggésben minél magasabb a tartozások szintje, annál nagyobb a pénzügyi rendszert fenyegető kockázat, mivel fizetéseképtelenség esetén előfordulhat, hogy az érintett hitelintézet nem lesz képes jelentős tartozásainak kiegyenlítésére, ami ennek következtében azzal a kockázattal jár, hogy fizetéseképtelenség keletkezik a hitelezőinél is, következésképpen pedig jelentős közvetett költségek merülnek fel a társadalom vonatkozásában. Ebből következik, hogy a tartozások szintjén alapuló olyan kritérium, mint amelyet a jelen ügyben vizsgált nemzeti szabályozás vesz alapul annak érdekében, hogy különbséget tegyen a hitelintézetek között aszerint, hogy a pénzügyi rendszerre gyakorolt hatásuk erősebb-e vagy kevésbé erős, összhangban áll az elérni kívánt céllal (lásd analógia útján: 2018. április 26-i ANGED-ítélet, C-233/16, EU:C:2018:280, 53. pont).
- 60 Ebből következik, hogy a nemzeti jogalkotó nem azt állapította meg, hogy a nagy hitelintézetek tartozásai folytán az ilyen hitelintézetek jobban ki vannak téve a kockázatoknak, hanem arra a kérdésre összpontosított, hogy ha egyszer bekövetkezik valamely hitelintézet fizetéseképtelensége, az vajon már egyénileg is jelentős közvetett költségeket okozhat-e a társadalomnak.
- 61 Ebből következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottságnak komoly nehézségekkel kellett volna szembesülnie az adóalapra vonatkozó értékelés keretében.

Az adó alanyairól

- 62 A felperesek az adó hatálya alá tartozó kilenc intézmény heterogenitásán kívül arra hivatkoznak, hogy nincs összefüggés ezen intézmények listája és a rendszerszintű jelentőséggel bíró azon intézményekről összeállított lista között, amelyeket a Riksgäldskontoret (az államadósság kezeléséért felelős szerv, Svédország) a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását

és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítések: HL 2019. L 165., 129. o.; HL 2021. L 104., 55. o.) keretében azonosított, mivel ez utóbbi lista az adó hatálya alá tartozó kilenc hitelintézet közül csak hatot tartalmaz, anélkül hogy a Bizottság e tekintetben magyarázatot adott volna. Ezenkívül az adó hatálya alá tartozó hitelintézetek egyike kizárólag svéd önkormányzatoknak nyújt kölcsönöket, ezáltal pedig semmilyen közvetett költséget nem okozhat.

- 63 E tekintetben a felperesek megjegyzik, hogy a 2014/59 irányelv alapján a bankoknak befizetéseket kell teljesíteniük egy szanálási alapba, továbbá hogy azon kilenc bank közül, amelyeket az államadósság kezeléséért felelős szerv rendszerszintű jelentőséggel bíró intézményekként azonosított – ami azzal jár, hogy lényegesen magasabb hozzájárulásokat kell teljesíteniük az említett alapba, és szigorúbb követelményeknek kell megfelelniük –, csupán hat bank volt köteles megfizetni az adót. Ráadásul e magasabb hozzájárulások és szigorúbb követelmények folytán a rendszerszintű jelentőséggel bíró intézmények ellenállóbbak, és az ő esetükben kevésbé valószínű, hogy közvetett költségeket okozzanak.
- 64 A felperesek hivatkoznak a hitelintézetek pénzügyi stabilitását szolgáló mechanizmusok fennállására, így különösen a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) is.
- 65 E mechanizmusokhoz hozzáadódik egyrészt az, hogy a Svéd Királyság az uniós jogszabályokban előírtaknál szigorúbb követelmények mellett döntött, másrészt pedig hozzáadódik a lakossági betétesek bankbetéteinek 100 000 euró összegig terjedő biztosítására irányuló azon mechanizmus, amely a betétbiztosítási rendszerekről szóló, 2014. április 16-i 2014/49/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 149. o.; helyesbítések: HL 2014. L 212., 47. o.; HL 2014. L 309., 37. o.) értelmében áll fenn. Másfelől az Európai Bankhatóság (EBH) által 2021-ben végzett stressztesztek során az e teszteken átesett öt svéd bank kiváló eredményeket ért el.
- 66 A felperesek ezenkívül hangsúlyozzák a nemzeti pénzügyi ágazat versenykörnyezetét. Álláspontjuk szerint ez a vetület releváns abból a szempontból, hogy meg lehessen érteni a kapcsolatot az adó hatálya alá tartozó vállalkozások, és azon kockázat között, hogy a különböző pénzügyi ágazatokban fennálló piaci részesedések függvényében közvetett költségeket keletkeztessenek. Márpedig az adókötelezettség alá tartozó bankok közül nem mindegyik rendelkezik magas piaci részesedéssel az összes érintett piacon. Ráadásul a felperesek szerint, ha a bankok ugyanazon a piacon versenyeznek egymással, közülük pedig egyesek az adó hatálya alá tartoznak, míg mások szelektív módon mentesülnek az adó alól, ez érinti és módosítja a piaci versenyt, ami hátrányos megkülönböztetés fennállására utal.
- 67 A felperesek hozzátézik, hogy a svéd pénzügyi ágazat számos olyan különböző vállalkozást foglal magában, amelyek egy vagy több piaci szegmensben működnek, és amelyek versenyeznek az adó megfizetésére kötelese hitelintézetekkel.

- 68 A felperesek szerint az, hogy ezen egyéb pénzügyi intézményekkel szemben nem támasztanak követelményeket, további fenyegetést jelenthet a pénzügyi stabilitásra, és közvetett költségek további kockázatát keletkeztetheti az állammal szemben. A felperesek előadják azt is, hogy mekkora jelentőségük van a jelzálogalapoknak a háztartások részére nyújtott jelzáloghitelek ágazatában.
- 69 A felperesek arra a következtetésre jutnak, hogy mivel valamennyi hitelintézet közvetett költségeket okoz, az adókötelezettség szempontjából nem szükséges különbséget tenni a hitelintézetek között.
- 70 A Svéd Királyság által támogatott Bizottság vitatja a felperesek érvelését.
- 71 A megtámadott határozatban a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az adó alanyai azok a nagy hitelintézetek, amelyek fizetéseképtelensége vagy tevékenységeik súlyos zavara pénzügyi válság esetén már egyénileg is jelentős közvetett költségeket okozhat a svéd társadalomnak. A Bizottság szerint a nagy hitelintézetek rendszerszintű jelentőséggel bírhatnak, befolyással és kihatással lehetnek a piacra, és kritikus méretűek a reálgazdaságra nézve. A Bizottság megjegyezte, hogy – mint arra a Svéd Királyság is rámutat – a kisebb hitelintézetek eltérő mértékben befolyásolhatják a makrogazdasági fejleményeket, mint a nagy hitelintézetek.
- 72 Ezenkívül a többi pénzügyi intézmény eltérő és általában kevésbé szigorú szabályozási rendszer hatálya alá tartozik, ami azt jelzi, hogy kisebb kapacitással rendelkeznek arra, hogy rendszerszintű kockázatokat és közvetett költségeket keletkeztessenek. Ami a jelzálogalapokat illeti, amelyek a Bizottság szerint mindenképpen korlátozott részesedéssel rendelkeznek a jelzálogpiacon, a Bizottság úgy ítélte meg, hogy ezek az alapok nem végeznek bizonyos tevékenységeket, mint például betétek gyűjtése vagy a nem pénzügyi vállalkozások részére történő kölcsönnyújtás, annál is inkább, mivel a működésükben különböznek a hitelintézetektől, és eltérő szabályozási keretbe illeszkednek.
- 73 A jelen ügyben először is el kell utasítani a felperesek arra alapított érvét, hogy nincs tökéletes összefüggés az államadósság kezeléséért felelős szerv által azonosított, rendszerszintű jelentőséggel bíró intézmények listája és az adó hatálya alá tartozó hitelintézetek listája között. Mint azt ugyanis azt a felperesek is állítják, az államadósság kezeléséért felelős szerv a 2014/59 irányelv értelmében vett svéd szanálási hatóság. Ezenkívül a tárgyaláson a felperesek lényegében azt állították, hogy az államadósság kezeléséért felelős szerv által azonosított, rendszerszintű jelentőséggel bíró intézmények listáját nem konkrét kritériumok alapján állították össze, tehát nem ugyanazokról a kritériumokról van szó, mint amelyeket az adó hatálya alá tartozó hitelintézetek listájának összeállításához vettek alapul.
- 74 Ezenfelül – mint azt a felperesek is megerősítik – a 2014/59 irányelvvel, továbbá a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.) létrehozott rendszer célja minimalizálni a társadalom számára különösen ezen intézmények fizetéseképtelensége esetén felmerülő jelentős közvetlen költségeket, nem pedig a közvetett költségeket. A felperesek ugyanakkor pontosítják, hogy azok a vállalkozások, amelyekre e rendszer legszigorúbb szabályai alkalmazandók, kevésbé valószínű, hogy közvetett költségeket okoznak, mivel kevésbé valószínű, hogy fizetéseképtelenné válnak. Ugyanakkor, mint az a fenti 60. pontból is kitűnik, az adó nem azokra a hitelintézetekre

vonatkozik, amelyek nagyobb fizetéseképtelenségi kockázatot jelentenek, hanem azokra a hitelintézetekre alkalmazandó, amelyek fizetéseképtelensége – ha egyszer bekövetkezik – már egyénileg is jelentős közvetett költségeket okozhat a társadalomnak.

- 75 Ugyanez a következtetés vonatkozik az 575/2013 rendeletre, a 2014/49 irányelvre és az EBH által 2021-ben végzett stressztesztekre. Egyrészt ugyanis a szavatolótőkére vonatkozó követelmények és a bankbetétbiztosítási mechanizmus a közvetlen költségek orvoslását célozzák annak elkerülésével, hogy a hitelintézetek fizetéseképtelenné váljanak, a természetes személy betétesek betétjeit pedig veszteség érje. Másrészt, a stressztesztek annak kockázatára vonatkoznak, hogy valamely hitelintézet fizetéseképtelenné váljon. Márpedig az adónak nem az a célja, hogy megelőzze a bankok esetleges fizetéseképtelenségét, vagy hogy elkerülje a közvetlen költségeket, hanem az, hogy figyelembe vegye az adó hatálya alá tartozó hitelintézetek esetleges fizetéseképtelensége által okozott közvetett költségeket.
- 76 Másodsor, ami a nemzeti pénzügyi ágazat versenykörnyezetét illeti, amely a felperesek szerint releváns abból a szempontból, hogy meg lehessen érteni a kapcsolatot az adó hatálya alá tartozó vállalkozások, és azon kockázat között, hogy a különböző pénzügyi ágazatokban fennálló piaci részesedéseik függvényében közvetett költségeket keletkeztessenek, egyrészt elegendő megállapítani, hogy az adóztatandó tényállást nem az adóalanyok piaci részesedései, hanem a tartozásaik szintje jelenti. Márpedig a fenti 50. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Svéd Királyság a közvetlen adóztatás területén fennálló saját hatásköreinek gyakorlása révén és az adóztatási autonómiájának, valamint az uniós jognak a tiszteletben tartásával jogosult volt meghatározni az adóztatandó tényállást és ezen adó alapját.
- 77 Másrészt, a felperesek nem állítják, hogy a piac egy vagy több szegmensében tevékenykedő más vállalkozások, amelyek versenyeznek az adó hatálya alá tartozó hitelintézetekkel, 150 milliárd SEK-et meghaladó tartozásokkal rendelkeztek volna. A felperesek ugyanis annak kijelentésére szorítkoznak, hogy e vállalkozások versenyeznek az adó hatálya alá tartozó hitelintézetekkel, annak kifejtése nélkül, hogy a fizetéseképtelenségük miként okozhatna már egyénileg is jelentős közvetett költségeket a társadalomnak.
- 78 Harmadrészt, ami azt az érvet illeti, amely szerint az, hogy egyéb pénzügyi intézményekkel szemben nem támasztanak követelményeket, további fenyegetést jelenthet a pénzügyi stabilitásra, és közvetett költségek további kockázatát keletkeztetheti az állammal szemben, elegendő megállapítani, hogy érvük alátámasztása érdekében a felperesek nem szolgálnak olyan magyarázatokkal, amelyek lehetővé tennék a pénzügyi stabilitást érintő bármilyen fenyegetés megállapítását, így ezt az érvet mint alá nem támasztottat el lehet utasítani.
- 79 Negyedrész, ami azt az érvet illeti, amely szerint az adókötelezettség alá tartozó hitelintézetek egyike kizárólag a svéd önkormányzatoknak nyújt kölcsönöket, ezáltal pedig semmilyen közvetett költséget nem okoz, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint valamely támogatási program esetében a Bizottság szorítkozhat arra, hogy a szóban forgó program általános jellemzőit tanulmányozza, anélkül hogy köteles lenne megvizsgálni e program alkalmazásának minden egyes esetét. Így a Bizottság az ilyen programra vonatkozó határozatban nem köteles elemzést lefolytatni az e program alapján nyújtott valamennyi egyedi támogatásról (lásd ebben az értelemben: 2011. július 28-i Diputación Foral de Vizcaya és társai kontra Bizottság ítélet, C-471/09 P–C-473/09 P, nem tették közzé, EU:C:2011:521, 98. és 99. pont; 2019. április 30-i UPF kontra Bizottság ítélet, T-747/17, EU:T:2019:271, 60. pont). Végeredményben a tárgyaláson a felperesek nem vitatták a Bizottság és a Svéd Királyság azon érveit, amelyek szerint az említett hitelintézet nem mentes teljes mértékben a fizetéseképtelenség bármiféle kockázata alól.

- 80 Ötödrészt, ami az arra alapított érvet illeti, hogy valamennyi hitelintézet közvetett költségeket okoz, emlékeztetni kell arra, hogy – mint az a fenti 41. pontban is megállapításra került – a svéd adójogi jogalkotó célja az volt, hogy azokra a hitelintézetekre vessen ki adót, amelyek fizetése képtelensége vagy súlyos zavara már egyénileg is, valamint a méretük és a pénzügyi rendszer működése szempontjából fennálló jelentőségük folytán rendszerszintű kockázatot jelentene, és igen kedvezőtlen hatást gyakorolna az említett rendszerre, valamint általában a gazdaságra, ezáltal pedig jelentős közvetett költségeket okozna a társadalomnak. Így, még ha valamennyi hitelintézet okozhat is bizonyos közvetett költségeket, vagyis hozzájárulhat a költségek keletkezéséhez, ebből nem következik, hogy fizetése képtelenség esetén valamennyi hitelintézet kiválthatja az említett következményeket. Ezenkívül nem vitatható, hogy a hitelintézetek által a pénzügyi rendszerre gyakorolt hatás nagymértékben függ azok méretétől és tartozásaik szintjétől, mint az a fenti 59. pontban is megállapításra került (lásd analógia útján: 2018. április 26-i ANGED-ítélet, C-233/16, EU:C:2018:280, 53. pont). Egyébiránt a tárgyaláson a felperesek elismerték, hogy a legnagyobb hitelintézetek jelentősebb közvetett költségeket okoznak.
- 81 Végül, mint az kitűnik a fenti 42. és 43. pontból, a felperesek egyrészt nem kérdőjelezték meg azt, hogy kizárólag a nagy hitelintézetek képesek arra, hogy fizetése képtelenségükkel már egyénileg is rendszerszintű kockázatot idézzenek elő, továbbá igen kedvezőtlen hatást gyakoroljanak a pénzügyi rendszerre és általában a gazdaságra, és jelentős közvetett költségeket okozzanak a társadalomnak. Másrészt, a felperesek nem bizonyították, hogy az adó hatálya alá nem tartozó intézmények fizetése képtelensége még akár együttesen is ugyanilyen következményekkel járna.
- 82 Ennélfogva a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottságnak komoly nehézségekkel kellett volna szembesülnie az adóalanyokat érintő értékelés során.

Az adókötelezettség küszöbértékéről

- 83 A felperesek azt állítják, hogy pénzügyi válság esetén valamennyi hitelintézet közvetett költségeket okoz a társadalomnak. Ráadásul a törvénytervezetben a svéd kormány nem bizonyította, hogy a felmerülő kockázatok csak akkor válnak valóssá, ha túllépi az adókötelezettség küszöbértékét. Így a nagy bankok megfizetik az általuk okozott összes közvetett költséget, míg versenytársaik szelektív módon mentesülnek az általuk okozott valamennyi költség megfizetése alól.
- 84 Ezenkívül az adó nem különleges célú adó, mivel annak célja tisztán adózási jellegű, amely arra irányul, hogy növelje az adóbevételeket, anélkül hogy befolyásolni próbálná az adóalanyok magatartását.
- 85 A felperesek hozzáteszik, hogy amennyiben valamely vállalkozás eléri az adózási küszöbértéket, az adót az említett küszöbérték kiszámítása során figyelembe vett összes tartozás alapján követelik tőle. Ráadásul az adózási küszöbérték nem hasonlítható a progresszív adómértékhez.
- 86 A felperesek vitatják azt is, hogy a Bizottság miként elemezte és értelmezte a 2018. április 26-i ANGED-ítéletet (C-233/16, EU:C:2018:280), amelyre a megtámadott határozatban támaszkodott. Egyrészt ugyanis a jelen ügytől eltérő keretről van szó, másrészt pedig az adókötelezettség ezen ügyben vizsgált küszöbértékét eltérően alkalmazták, mivel az említett adót kizárólag a küszöbértéket meghaladó rész tekintetében vetették ki, ami a jelen ügyben nem így van.
- 87 A Svéd Királyság által támogatott Bizottság vitatja a felperesek érvelését.

- 88 A megtámadott határozatban a Bizottság megállapította, hogy a 150 milliárd SEK küszöbérték nem minősül nyilvánvalóan hátrányosan megkülönböztető elemnek, és jogszerűen juttatja kifejezésre a Svéd Királyságot megillető szuverenitás gyakorlását. Ráadásul e küszöbérték alkalmazása biztosítja, hogy az adóalanyok tegyék ki az összes svéd hitelintézet – beleértve a külföldi hitelintézetek svéd fióktelepeit is – összesített mérlegfőösszegének 90%-át.
- 89 E tekintetben az ítélkezési gyakorlat szerint léteznek olyan adók, amelyek jellege nem akadályozza meg azt, hogy azokat akár a mentességig is terjedő modulációs rendelkezésekkel lássák el, feltéve hogy e rendelkezések nem eredményezik szelektív előny nyújtását. Azon különös rendelkezések, amelyeket egyes vállalkozások számára sajátos helyzetükre tekintettel írnak elő modulációs előnyben, vagy akár adómentességben részesítve őket, nem tekinthetők úgy, mint amelyek szelektív előnyt keletkeztetnek, amennyiben e rendelkezések nem ellentétesek a szóban forgó adó céljával (lásd ebben az értelemben: 2019. május 16-i Lengyelország kontra Bizottság ítélet, T-836/16 és T-624/17, EU:T:2019:338, 89. pont; 2019. június 27-i Magyarország kontra Bizottság ítélet, T-20/17, EU:T:2019:448, 101. pont).
- 90 Ezenkívül ki kell emelni, hogy az adózás küszöbértékének és az adóalap kiszámítására vonatkozó részletes szabályoknak a meghatározása a nemzeti jogalkotó mérlegelési mozgásterébe tartozik, ezenkívül pedig olyan összetett technikai értékeléseken alapul, amelyek felett az uniós bíróság csak korlátozott bírósági felülvizsgálatot gyakorolhat (lásd ebben az értelemben: 2018. április 26-i ANGED-ítélet, C-236/16 és C-237/16, EU:C:2018:291, 43. pont).
- 91 Ezen ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a Svéd Királyságot nem lehet megakadályozni egyrészt abban, hogy adózási küszöbértéket tartalmazó adót vezessen be, másrészt pedig abban, hogy olyan modulációs rendelkezést alakítson ki, amely az említett küszöbérték alatti hitelintézetek adómentességéig terjed, feltéve hogy ezen elemek nem ellentétesek az adó céljával.
- 92 Ennélfogva meg kell vizsgálni, hogy az említett küszöbérték nem ellentétes-e az adó céljával, vagy nem nyilvánvalóan hátrányosan megkülönböztető-e.
- 93 E tekintetben egyrészt azon érvet illetően, amely szerint pénzügyi válság esetén valamennyi hitelintézet közvetett költségeket okoz a társadalomnak, emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ügyben – mint az a fenti 41. pontban is megállapításra került – az adó célja a közpénzügyek javításán és az államadósság alacsony szinten tartásán keresztül az államháztartás megerősítése annak érdekében, hogy mozgásteret biztosítsanak a jövőbeli pénzügyi válságok kezeléséhez azáltal, hogy adó megfizetését írják elő azokkal a nagy hitelintézetekkel szemben, amelyek fizetési képessége vagy súlyos zavara már egyénileg is, valamint a méretük és a pénzügyi rendszer működése szempontjából fennálló jelentőségük folytán rendszerszintű kockázatot jelentene, és igen kedvezőtlen hatást gyakorolna az említett rendszerre, valamint általában a gazdaságra, ezáltal pedig jelentős közvetett költségeket okozna a társadalomnak. A Svéd Királyság úgy véli, hogy egy olyan hitelintézet fizetési képessége, amelynek tartozásai meghaladják a 150 milliárd SEK küszöbértéket, ilyen kockázatokat jelentene, és jelentős közvetett költségeket okozna a társadalomnak. A felperesek nem vonják kétségbe a nemzeti jogalkotó e megállapítását, és – mint az a fenti 43. pontban is megállapításra került – nem állítják, hogy egy olyan hitelintézet fizetési képessége, amelynek tartozásai az említett küszöbérték alatt vannak, ugyanezeket a következményeket vonhatná maga után. Ezenkívül, mint az különösen az egymást keresztező jelleggel fennálló pénzügyi kötelezettségekkel összefüggésben a fenti 59. pontban is megállapításra került, minél magasabb a tartozások szintje, annál nagyobb a pénzügyi rendszert fenyegető

kockázat, mivel fizetéseképtelenség esetén előfordulhat, hogy az érintett hitelintézet nem lesz képes jelentős tartozásainak kiegyenlítésére, ami ennek következtében azzal a kockázattal jár, hogy fizetéseképtelenség keletkezik a hitelezőinél is, ezáltal pedig rendszerszintű kockázat áll elő.

- 94 Másrészt azon érvet illetően, amely szerint az adó nem különleges célú adó, és nem irányul az adóalanyok magatartásának befolyásolására, a felperesek nem fejtették ki, miért lenne szükséges, hogy az adó az adóalanyok magatartásának befolyásolására irányuljon. Mint az ugyanis kitűnik az adó célkitűzéséből, annak célja nem más, mint a közpénzügyek javításán és az államadósság alacsony szinten tartásán keresztül az államháztartás megerősítése annak érdekében, hogy mozgásteret biztosítsanak a jövőbeli pénzügyi válságok kezeléséhez. A törvénytervezet nem tett említést semmilyen más különleges célról, mint például az adóalanyok magatartásának befolyásolásáról. Így ennek az érveknek nem lehet helyt adni, mivel az adónak nem az a célja, hogy megelőzze az adó hatálya alá tartozó hitelintézetek kockázatvállalását vagy fizetéseképtelenségét, hanem az, hogy ezen intézmények valamelyikének fizetéseképtelensége esetén biztosítsa a közpénzügyek megfelelő kezelését.
- 95 Ugyanígy az a tény, hogy az adóból származó bevétel az állami költségvetésbe kerül, összhangban van a fenti 94. pontban hivatkozott céllal.
- 96 Ezenkívül egyrészt, mint az kitűnik az ügy iratanyagából, és mint azt a felperesek a tárgyaláson is megerősítették, nem léteztek az adó hatálya alá nem tartozó olyan hitelintézetek, amelyek tartozásai megközelítették volna a 150 milliárd SEK küszöbértéket.
- 97 Másrészt, anélkül hogy ezt a felperesek érdemben vitatnák (lásd a fenti 42. pontot), a megtámadott határozatból kitűnik, hogy e küszöbérték alkalmazása biztosítja, hogy az adóalanyok tegyék ki az összes svéd hitelintézet összesített mérlegfőösszegének 90%-át.
- 98 Ebből következik, hogy a felperesek nem terjesztettek elő olyan érveket, amelyek lehetővé tennék, hogy a 150 milliárd SEK küszöbértéket az adó célkitűzéseire nyilvánvalóan alkalmatlannak lehessen tekinteni. Nem jelölték meg azt sem, hogy e küszöbérték tekintetében milyen más szint lett volna megfelelő. Úgy tűnik ugyanis, hogy a felperesek a küszöbértéknek magát a létezését vitatják. Mindazonáltal a fenti 89. és 90. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a küszöbértékek nemzeti jogalkotó általi bevezetése önmagában nem ellentétes az uniós joggal.
- 99 Ebből következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottságnak komoly nehézségekkel kellett volna szembesülnie az adókötelezettség küszöbértékére vonatkozó értékelés keretében.

A konszolidációs mechanizmusról

- 100 A felperesek vitatják a csoporton belüli helyzetekre vonatkozó azon konszolidációs mechanizmust, amelyet a küszöbérték és az adóalap kiszámítása céljából vettek alapul, amennyiben a küszöbérték kiszámítása során figyelembe veszik a belföldi hitelintézetek és a határokon átnyúló fióktelepek csoporton belüli tartozásait. Nem áll fenn ugyanis közvetlen kapcsolat a svédországi közvetett költségek és a valamely svéd hitelintézet külföldi fióktelepének tulajdonítható tartozások között, miközben e fióktelepek tartozásai a teljes adóalap nem elhanyagolható részét teszik ki.
- 101 Ráadásul, ami a közvetett költségeket illeti, a svéd hitelintézetek külföldi leányvállalatai és e hitelintézetek külföldi fióktelepei hasonló helyzetben vannak. Márpedig e két helyzetet eltérően kezelik, mivel a svéd hitelintézeteknek csak a külföldi fióktelepeit terhelő tartozások kerülnek be

az adóalapba. Ráadásul aszimmetrikus módon a valamely svéd hitelintézet külföldi fióktelepei esetében alkalmazott bánásmóddhoz képest, amelyek tartozásait figyelembe veszik az adó kiszámítása során, a külföldi hitelintézetek svédországi fióktelepeinek tartozásait szintén figyelembe veszik az említett számítás során.

- 102 A Bizottság vitatja a felperesek érvelését.
- 103 E tekintetben mindenekelőtt ki kell emelni, hogy – mint az kitűnik a megtámadott határozat (59) preambulumbekzdéséből kitűnik, anélkül hogy azt a felperesek vitatnák – valamely svéd hitelintézet fióktelepe nem rendelkezik önálló jogi személyiséggel azon intézményhez képest, amelyhez tartozik, és ugyanazon engedély hatálya alá tartozik, szemben az elkülönült jogalanyoknak minősülő leányvállalatokkal. Így a fióktelep minden pénzügyi kötelezettsége azt a svéd hitelintézetet terheli, amelyhez tartozik, az e fióktelepet érintő válság pedig kihatással lenne az anyavállalatára is oly módon, hogy közvetett költségeket okozna nem csupán a letelepedése szerinti államban, hanem Svédországban is. Következésképpen nem lehet úgy tekinteni, hogy a Bizottság részéről kétségeknek kellett volna felmerülniük e mechanizmust illetően, mivel valamely svéd hitelintézet fióktelepei e hitelintézethez kapcsolódnak, következésképpen pedig fizetéseiket Svédországban is hatásokat váltana ki.
- 104 Ezenkívül ugyanezen indokok alapján el kell utasítani azt az érvet, amely szerint valamely svéd hitelintézet külföldi leányvállalatai és külföldi fióktelepei hasonló helyzetben vannak, mivel – mint az a megtámadott határozat (60) preambulumbekzdésében is szerepel – a leányvállalatok a fióktelepekkel ellentétben olyan jogi személyek, amelyek elkülönülnek az anyavállalatuktól, és amelyek a letelepedésük szerinti állam által kiadott külön engedély alapján működnek.
- 105 Végül a felperesek nem bizonyították, hogy aszimmetria állna fenn a svéd hitelintézetek külföldi fióktelepeit terhelő tartozások kezelése és a külföldi hitelintézetek Svédországban található fióktelepeinek tartozásai között. A megtámadott határozat (61) preambulumbekzdésében ugyanis a Bizottság jelezte, hogy a külföldi hitelintézetek svédországi fióktelepei közvetett költségeket okozhatnak mind Svédországban, mind pedig abban az államban, ahol az anyavállalat található. Következésképpen e körülmény nem foglal magában semmilyen aszimmetriát, mivel a svéd hitelintézetek külföldi fióktelepeinek tartozásait Svédországban anélkül veszik figyelembe, hogy ez adott esetben megakadályozná, hogy e tartozásokat esetleg a fióktelepek letelepedése szerinti államban is figyelembe vegyék.
- 106 Ennélfogva a felperesek nem bizonyították, hogy a konszolidációs mechanizmus nyilvánvalóan hátrányosan megkülönböztető elemnek minősülne, következésképpen pedig a Bizottságnak komoly nehézségekkel kellett volna szembesülnie az ezzel kapcsolatos értékelése során.

A referencia-rendszertől való eltérésekről

- 107 A felperesek hangsúlyozzák, hogy ha a Törvényszéknek el kellene fogadnia a megtámadott határozatban meghatározott referencia-rendszert, akkor az e rendszert alkotó elemekre vonatkozó érvek továbbra is érvényesek maradnának az e rendszertől való eltérések tekintetében.
- 108 Ezenkívül, ami a 150 milliárd SEK küszöbértéket meg nem haladó tartozással rendelkező hitelintézetek kezelésére vonatkozó eltérés fennállását illeti, a felperesek azt állítják, hogy a küszöbérték alatti tartozással rendelkező hitelintézetek tevékenysége nem jelenti azt, hogy pénzügyi válság esetén az állam e hitelintézetek tekintetében ne lenne kitéve közvetett költségeknek. Az e hitelintézetek és az említett küszöbértéket meghaladó tartozással rendelkező

hitelintézetek közötti különbség ugyanis nem az állam által viselt kockázatok fennállására, hanem azok terjedelmére vonatkozik. Ennélfogva a referencia-rendszerrel való eltérés áll fenn, mivel nyilvánvalóan hátrányos megkülönböztetés történik a hasonló jogi és ténybeli helyzetben lévő vállalkozások között. Ráadásul jogi szempontból egyfelől azon hitelintézetekre, amelyek tartozásai meghaladják az említett küszöbértéket, másfelől pedig azon hitelintézetekre, amelyek tartozásai az említett küszöbérték alatt maradnak, nem vonatkoznak nyilvánvalóan eltérő megfelelési, számviteli és adózási kötelezettségek, amelyek azonos típusú és azonos szintű adóssággkülönböneten alapulnak.

- 109 Ezenkívül az adó az állami bevételekhez való általános hozzájárulás, amelyet más célokra is fel lehet használni, és amelynek valódi célja az államháztartásnak a nagy hitelintézetek hozzájárulásai révén történő megerősítése. Így a felperesek szerint nem volt érvényes indok arra, hogy különbséget tegyenek egy adott ágazat vállalkozásai között, mivel az adó célja általános jellegű volt. Ráadásul a kormánynak javasolnia kellett volna, hogy az adóból befolyt pénzeszközöket a jövőbeli pénzügyi válságokra tartsák fenn.
- 110 A többi pénzügyi intézménnyel szembeni bánásmódra vonatkozó eltérések fennállását illetően a felperesek utalnak a fenti 68. pontban felidézett érvekre.
- 111 Következésképpen a felperesek szerint az adó *a priori* szelektív, a Bizottságnak pedig meg kellett volna indítania a hivatalos vizsgálati eljárást.
- 112 A Bizottság vitatja a felperesek érvelését.
- 113 A megtámadott határozatban a Bizottság egyrészt úgy ítélte meg, hogy az adó a más pénzügyi intézményekkel szembeni bánásmód tekintetében nem minősül a referencia-rendszerrel való eltérésnek. Ezek az intézmények ugyanis nem rendelkeznek olyan adósságstruktúrával, amely ugyanilyen szintű instabilitást mutatna, továbbá eltérő és kevésbé szigorú szabályozási rendszerek hatálya alá tartoznak, ami azt sugallja, hogy kevésbé valószínű, hogy rendszerszintű kockázatot és közvetett költségeket keletkeztetnének. Ennélfogva ezek az intézmények az adó célja szempontjából nincsenek a hitelintézetekéhez hasonló ténybeli és jogi helyzetben.
- 114 Ami a jelzálogalapokat illeti, amelyek mindenestre korlátozott részesedéssel rendelkeznek a jelzálogpiacon, a Bizottság úgy ítélte meg, hogy azok nem vesznek részt bizonyos olyan kritikus tevékenységekben, mint a hitelintézetek. Ráadásul működésükben különböznek, továbbá eltérő szabályozási keretbe illeszkednek, és nem keletkeztethetnek ugyanolyan arányban közvetett költségeket, mint a hitelintézetek.
- 115 Másrészt, a nagy hitelintézetek rendszerszintű jelentőséggel bírhatnak, befolyással és kihatással lehetnek a piacra, és kritikusak a realgazdaság szempontjából, ellentétben a kis hitelintézetekkel. Így az előbbieket még inkább alkalmasak arra, hogy válság esetén közvetett költségeket idézzenek elő. Ennélfogva a nagy hitelintézetek az adó célja szempontjából nincsenek a kis hitelintézetekéhez hasonló ténybeli és jogi helyzetben.
- 116 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az a tény, hogy kizárólag az adott intézkedés alkalmazási feltételeit teljesítő adóalanyok részesülhetnek ezen intézkedés kedvezményében, önmagában nem teszi ezen intézkedést szelektív jellegűvé (lásd: 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. március 16-i Bizottság kontra Magyarország ítélet, C-596/19 P, EU:C:2021:202, 58. pont).

- 117 Ezenkívül, mint azt a fenti 89. pont is felidézte, valamely adónak nincs szelektív jellege, ha az adózásbeli különbségek, valamint az azokból esetlegesen származó előnyök – még ha azokat egyedül az adótehernek az adóalanyok közötti megosztásának logikája indokolja is – a „normál” rendszer egyszerű, eltérés nélküli alkalmazásából erednek, ha az összehasonlítható helyzeteket hasonló módon kezelik, és ha ezek a modulációs rendelkezések nem sértik a szóban forgó adó célját. Hasonlóképpen, azon különös rendelkezések, amelyeket egyes vállalkozások számára sajátos helyzetükre tekintettel írnak elő modulációs előnyben, vagy akár adómentességben részesítve őket, nem vizsgálhatók úgy, mint amelyek szelektív előnyt keletkeztetnek, amennyiben e rendelkezések nem ellentétesek a szóban forgó adó céljával (2019. május 16-i Lengyelország kontra Bizottság ítélet, T-836/16 és T-624/17, EU:T:2019:338, 89. pont; 2019. június 27-i Magyarország kontra Bizottság ítélet, T-20/17, EU:T:2019:448, 101. pont).
- 118 Ezzel szemben, ha az adó céljára vagy az ezen adó modulációját igazoló logikára tekintettel hasonló helyzetben lévő vállalkozásokkal szemben nem tanúsítanak egyenlő bánásmódot e tekintetben, ez a hátrányos megkülönböztetés olyan szelektív előnyt eredményez, amely az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében foglalt egyéb feltételek fennállása esetén állami támogatásnak minősülhet (2019. június 27-i Magyarország kontra Bizottság ítélet, T-20/17, EU:T:2019:448, 102. pont).
- 119 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy mivel a felperesek referencia-rendszerre vonatkozó érveit a Törvényszék a fenti 54–106. pontban elemezte, azokat a jelen kifogás vizsgálata keretében is el kell utasítani, mivel a referencia-rendszert illetően ezeket az érveket hasonló összefüggésben, azaz a nyilvánvaló hátrányos megkülönböztetés fennállása keretében a Törvényszék megvizsgálta.
- 120 Ennek pontosítását követően először is a 150 milliárd SEK küszöbértéket meg nem haladó tartozással rendelkező hitelintézetek esetében alkalmazott bánásmódra vonatkozó eltérések fennállását illetően emlékeztetni kell arra, hogy – mint az a fenti 41. pontban is megállapításra került – a törvénytervezet indokolásából kitűnik, hogy az adó célja a közpénzügyek javításán és az államadósság alacsony szinten tartásán keresztül az államháztartás megerősítése annak érdekében, hogy mozgásteret biztosítsanak a jövőbeli pénzügyi válságok kezeléséhez azáltal, hogy adó megfizetését írják elő azokkal a nagy hitelintézetekkel szemben, amelyek fizetéseképtelensége vagy súlyos zavara már egyénileg is, valamint a méretük és a pénzügyi rendszer működése szempontjából fennálló jelentőségük folytán rendszerszintű kockázatot jelentene, és igen kedvezőtlen hatást gyakorolna az említett rendszerre, valamint általában a gazdaságra, ezáltal pedig jelentős közvetett költségeket okozna a társadalomnak.
- 121 Márpedig a felperesek annak állítására szorítkoznak, hogy az állam pénzügyi válság esetén közvetett költségeknek lenne kitéve az adó hatálya alá nem tartozó hitelintézetek részéről is. A felperesek azonban nem fejtették ki, hogy a Bizottság részéről milyen okból kellett volna kétségeknek felmerülniük azzal kapcsolatban, hogy e hitelintézetek az esetleges közvetett költségekre tekintettel rendszerszintű jelentőségűek, illetve azzal kapcsolatban, hogy a fizetéseképtelenségük folytán már egyénileg is olyan kedvezőtlen hatást gyakorolhatnának az említett rendszerre és általában a gazdaságra, hogy jelentős közvetett költségeket okoznának a társadalomnak. Egyébiránt, mint az a fenti 80. és 81. pontban is említésre került, a felperesek elismerték, hogy a legnagyobb hitelintézetek nagyobb közvetett költségeket okoznak, és nem kérdőjelezték meg azt, hogy kizárólag a nagy hitelintézetek képesek arra, hogy fizetéseképtelenségükkel már egyénileg is rendszerszintű kockázatot idézzenek elő, továbbá igen kedvezőtlen hatást gyakoroljanak a pénzügyi rendszerre és általában a gazdaságra, és jelentős közvetett költségeket okozzanak a társadalomnak.

- 122 Ezenfelül, ami azt az érvet illeti, amely szerint pénzügyi válság esetén valamennyi hitelintézet közvetett költségeket okoz a társadalomnak, azt a fenti 80. pontban kifejtett indokok alapján el kell utasítani.
- 123 Ennélfogva a felperesek nem támasztották alá egybehangzó valószínűsítő körülmények olyan együttesét, amely alkalmas lenne annak bizonyítására, hogy azok a hitelintézetek, amelyek tartozásai meghaladták a küszöbértéket, az adó céljára tekintettel hasonló ténybeli és jogi helyzetben vannak azon hitelintézetekkel, amelyek tartozásai nem haladják meg e küszöbértéket. Egyébiránt, mint az a fenti 96. pontban is megállapításra került, az iratokból kitűnik, hogy egyetlen olyan, az adó hatálya alá nem tartozó hitelintézet sem létezett, amelynek tartozásai megközelítették volna a 150 milliárd SEK küszöbértéket. Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 24. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően nem a Törvényszék feladata annak meghatározása, hogy vannak-e olyan valószínűsítő körülmények, amelyek azt támasztják alá, hogy nem állnak fenn kétségek a szóban forgó intézkedés támogatásnak minősítésével kapcsolatban, hanem éppen ellenkezőleg, azt kell megvizsgálnia, hogy a felperes bizonyította-e ilyen kétségek fennállását.
- 124 Másodszor, ami mindenekelőtt a más pénzügyi intézményekkel szemben alkalmazott bánásmóddal kapcsolatos eltérések fennállását illeti, ki kell emelni, hogy az egyszerű versenyhelyzet önmagában nem vezethet arra a következtetésre, hogy e hitelintézetek az adó céljára tekintettel hasonló ténybeli és jogi helyzetben vannak, mint az ezen adó hatálya alá tartozó hitelintézetek.
- 125 Továbbá a fenti 78. pontban kifejtett indokok alapján el kell utasítani azt az érvet, amely szerint az, hogy egyéb pénzügyi intézményekkel szemben nem támasztanak követelményeket, további fenyegetést jelenthet a pénzügyi stabilitásra, és közvetett költségek további kockázatát keletkeztetheti az állammal szemben.
- 126 Végül a felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság nem megfelelően értékelte a jelzálogalapok összesített tartozásainak szintjét. A felperesek azonban e tartozások pontos értékének megjelölése nélkül hivatkoznak a háztartásoknak nyújtott jelzáloghitelek bizonyos teljes összegére, nevezetesen a 19 milliárd SEK (hozzávetőleg 1,68 milliárd euró), illetve a 35,1 milliárd SEK (hozzávetőleg 3,1 milliárd euró) összegekre. Azon kívül azonban, hogy ezek az összegek a jelzálogalapok közös adataira vonatkoznak, míg az adózási küszöbérték az egyes hitelintézetek saját adataira vonatkozik, a hivatkozott számok meg sem közelítik az adózási küszöbértéket, vagyis a 150 milliárd SEK-et.
- 127 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felpereseknek a referencia-rendszertől való eltérések fennállására vonatkozó érvei nem teszik lehetővé annak bizonyítását, hogy a Bizottságnak komoly nehézségekkel kellett volna szembesülnie az ezzel kapcsolatos értékelése során.
- 128 A fenti értékelések összességéből következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság részéről olyan kétségeknek kellett volna felmerülniük az adónak az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett minősítésével kapcsolatban, amelyek alapján a Bizottságnak meg kellett volna indítania a hivatalos vizsgálati eljárást. Következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne a felperesek által indítványozott pervezető intézkedésekhez folyamodni, mivel a Törvényszék azokat csak akkor köteles az eljárási szabályzata 90. cikkének (1) bekezdése alapján elrendelni, ha azt hasznosnak ítéli.

A költségekről

- 129 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 130 A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell saját költségeiken felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.
- 131 Az eljárási szabályzat 138. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Svéd Királyság maga viseli a saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.
- 2) Az **Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, a Näringsverksamhet és a Länsförsäkringar Bank AB saját költségeiken felül kötelesek viselni az Európai Bizottság részéről felmerült költségeket is.**
- 3) A Svéd Királyság maga viseli a saját költségeit.

Papasavvas

da Silva Passos

Jaeger

Gervasoni

Póltorak

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. április 17-i nyilvános ülésen.

Aláírások